

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Casa Județeană de Pensii Botoșani

Atbildētāja: Polixeni Guletsou

Prejudiciālie jautājumi

Vai Regulas (EEK) Nr. 1408/71 ⁽¹⁾ 7. panta 2. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tā piemērošanas jomā ietilpst divpusējs nolīgums, kas starp divām dalībvalstīm noslēgts pirms šīs regulas piemērošanas dienas, pamatojoties uz kuru dalībvalstis ir vienojušās izbeigt pienākumu saistībā ar sociālā nodrošinājuma pabalstiem, kas no vienas valsts pienākas otras valsts pilsoņiem, kuriem bijis politisko bēgļu statuss pirmās valsts teritorijā un kuri repatriēti otras valsts teritorijā, par ko apmaiņā pirmā valsts samaksā vienreizēju summu, kura paredzēta pensiju izmaksai un kura attiecas uz periodu, par ko pirmajā dalībvalstī ir veiktas sociālās apdrošināšanas iemaksas?

⁽¹⁾ Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā (OV L 149, 2. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 22. novembrī iesniedza Raad van State (Nīderlande) — Vereniging Somalische Vereniging Amsterdam en Omgeving (Somvao)/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Lieta C-599/13)

(2014/C 24/22)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Raad van State

Lietas dalībnieki pamatprocesā

Prasītāja: Vereniging Somalische Vereniging Amsterdam en Omgeving (Somvao)

Atbildētājs: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Padomes 1995. gada 18. decembra Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95 ⁽¹⁾ par Eiropas Kopienas finanšu interešu aizsardzību 4. pants vai Padomes 2002. gada 25. jūnija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 ⁽²⁾ par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienas vispārējam budžetam, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2006. gada 13. decembra Regulu (EK, Euratom) Nr. 1995/2006 ⁽³⁾, 53.b

panta 2. punkta c) apakšpunkts nodrošina juridisko pamatu tam, lai valsts iestādes varētu grozīt no Eiropas Bēgļu fonda saņemtu un jau noteiktu finanšu atbalstu šī atbalsta saņēmējam nelabvēlīgā veidā un to atgūt?

2) Vai Padomes 2004. gada 2. decembra Lēmuma 2004/904/EK ⁽⁴⁾, ar ko izveido Eiropas Bēgļu fondu laikposmam no 2005. gada līdz 2010. gadam, 25. panta 2. punkts ir juridiskais pamats tam, lai valsts iestādes varētu grozīt no Eiropas Bēgļu fonda saņemtu un jau noteiktu finanšu atbalstu šī atbalsta saņēmējam nelabvēlīgā veidā un to atgūt, nepastāvot nepieciešamībai piešķirt pilnvaras valsts tiesībās?

⁽¹⁾ OV L 312, 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 248, 1. lpp.

⁽³⁾ OV L 390, 1. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 381, 52. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2013. gada 16. septembra spriedumu lietā T-462/07 Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA, Galp Energia, SGPS, SA/Eiropas Komisija 2013. gada 22. novembrī iesniedza Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA, Galp Energia, SGPS, SA

(Lieta C-603/13 P)

(2014/C 24/23)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Galp Energia España, SA, Petróleos de Portugal (Petrogal), SA, Galp Energia, SGPS, SA (pārstāvis — M. Slotboom, advocaat)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

— atcelt spriedumu, ņemot vērā šajā apelācijas sūdzībā izklāstītos pamatus, un/vai atcelt lēmuma 1., 2. un 3. pantu tik lielā mērā, ciktāl tie attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām, un/vai atcelt lēmuma 2. pantu, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzējām ir piemērots naudas sods, vai samazināt naudas sodu, kas apelācijas sūdzības iesniedzējām piemērots lēmuma 2. pantā;

— atcelt spriedumu un atdot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai strīda izskatīšanai pēc būtības, ievērojot Tiesas sniegtās valdīnijas;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka pārsūdzētais spriedums esot jāatceļ tāpēc, ka:

nosprieždama, ka Komisija nav uzskatāma par prettiesiski konstatējušu, ka lietas dalībnieki ir piedalījušies cenu saskaņošanā “līdz 2002. gadam”, Vispārējā tiesa esot nepareizi piemērojusi EKL 81. panta 1. punktu un sagrozījusi pierādījumus, kā arī neesot ievērojusi nedz procesuālos noteikumus par pierādījumu vērtēšanu, nedz Pamattiesību hartas 48. pantā garantētās nevainīguma prezumpcijas vispārējo principu. Turklāt Vispārējā tiesa neesot šādi nospriesto pietiekami pamatojusi;

atzīdama, ka lietas dalībnieki var tikt vainoti saistībā ar uzraudzības kārtību un kompensācijas mehānismu un ka tādēļ nav vajadzības mainīt naudas soda sākotnējo apmēru, Vispārējā tiesa esot nepareizi piemērojusi EKL 81. panta 1. punktu un sagrozījusi pierādījumus, kā arī neesot ievērojusi procesuālos noteikumus jautājumā par pierādījumu vērtēšanu, tostarp pārkāpjot “ne ultra petita” principu un aizskarot gan tiesības uz taisnīgu tiesu, gan tiesības uz aizstāvību (tiesības tikt uzklausītam);

Vispārējā tiesa esot aizskārusi lietas dalībnieku pamattiesības uz lietas izskatīšanu saprātīgā termiņā.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2013. gada 16. septembra spriedumu lietā T-386/10 Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG/Eiropas Komisija 2013. gada 25. novembrī iesniedza Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG

(Lieta C-604/13 P)

(2014/C 24/24)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Aloys F. Dornbracht GmbH & Co. KG (pārstāvji — H. Janssen un T. Kapp, advokāti)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija, Eiropas Savienības Padome

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— pilnībā atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2013. gada 16. septembra spriedumu lietā T-386/10 un atcelt atbildētāju 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, lietā COMP/39.092 — Vannas istabas aprīkojums tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;

— pakārtoti, pienācīgi samazināt prasītajai apstrīdētajā lēmumā uzliktā naudas soda apmēru;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja savu apelācijas sūdzību balsta uz šādiem apelācijas sūdzības pamatiem:

Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 ⁽¹⁾ 23. panta 3. punktu, noteiktības principu, vienlīdzīgas attieksmes principu, kā arī samērīguma principu, jo Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta otro teikumu tā esot interpretējusi kā maksimālo apmēru un līdz ar to esot noliegusi Komisijas uzliktā naudas soda apmēra noteikšanas prettiesiskumu, kā arī esot sevi nostādījusi situācijā, kurā tā nevar likumīgi samazināt naudas soda apmēru.

Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu, jo tā neesot ņēmusi vērā 2006. gada pamatnostādņu prettiesiskumu, kurās neesot ņemts vērā “vienas preces uzņēmuma” pārkāpumu ilgums un smagums.

Treškārt, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 37. punktam atbildētājam sava rīcības brīvība esot bijis jāīsteno tādējādi, ka “vienas preces uzņēmuma” gadījumā naudas soda apmērs esot bijis jānosaka līdz 10 % robežai. Turklāt Vispārējā tiesa esot pārkāpusi atpakaļejošā spēka aizlieguma principu, jo atbildētājas saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņēm veikto naudas soda aprēķinu tā esot atzinusi par tiesībām atbilstošu.

Turklāt, aprēķinot prasītajai uzliktā naudas soda apmēru, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā konkrēti attiecībā uz ģeogrāfisko platību, dalību tikai vienā no trim preču grupām un prasītājas pakārtoto lomu.

Visbeidzot, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi saprātīga tiesvedības ilguma principu.

⁽¹⁾ OV 2003, L 1, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2013. gada 16. septembra spriedumu lietā T-497/07 CEPSA/Komisija 2013. gada 25. novembrī iesniedza Compañía Española de Petróleos (CEPSA), S.A.

(Lieta C-608/13 P)

(2014/C 24/25)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Compañía Española de Petróleos (CEPSA), S.A. (pārstāvji — O. Armengol i Gasull un J.M. Rodríguez Cárcamo, advokāti)